

Книгата на Даниил — Шестдесет и девет

Разкриване на поколенияческия цикъл: Четирите мерзости на адвентизма

Jeff Pippenger
2024-02-02

Бог никога не се променя и затова адвентизмът е съден в своето четвърто поколение.

„И той извика към мъжа, облечен в ленени дрехи, който имаше писарска мастилница при кръста си; и Господ му каза: Мини през средата на града, през средата на Ерусалим, и постави белег на челата на мъжете, които въздишат и плачат за всичките мерзости, които се вършат сред него. А на другите каза в слуха ми: Вървете след него през града и поразявайте; окото ви да не пощадява, нито имайте жалост: избийте съвсем старци и млади, девици и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никой човек, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Исус е на път да напусне престола на умилюванието в небесното светилище, за да облече одеждите на отмъщението и да излее гнева Си в съдби върху онези, които не са откликнали на светлината, която Бог им е дал. „Понеже присъдата за едно зло дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките синове е напълно устремено в тях да вършат зло.“ Вместо да бъдат смекчени от търпението и дълготърпението, което Господ е проявил към тях, онези, които не се боят от Бога и не обичат истината, укрепяват сърцата си в своя зъл път. Но дори Божието дълготърпение има предел, и мнозина преминават тези граници. Те са престъпили пределите на благодатта и затова Бог трябва да се намеси и да защити собствената Си чест.

„За аморейците Господ каза: „В четвъртото поколение те ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците още не се е изпълнило.“ Макар този народ да се отличаваше със своето идолопоклонство и поквара, той още не бе препълнил чашата на своето беззаконие и Бог не желаше да даде повеля за пълното му изстребление. Народите трябваше да видят как божествената сила се проявява по явен начин, за да останат без извинение. Състрадателният Създател бе готов да търпи беззаконието им до четвъртото поколение. Тогава, ако не се видеше промяна към по-добро, Неговите съдби щяха да ги постигнат.“

„С безпогрешна точност Безкрайният и сега държи сметка на всички народи. Докато Неговата милост се предлага с призови към покаяние, тази сметка ще остане открита; но когато числата достигнат определена мярка, която Бог е определил, служението на Неговия гняв започва. Сметката се затваря. Божественото дълготърпение престава. В тяхна полза вече няма повече застъпване от страна на милостта.

„Пророкът, като гледаше надолу през вековете, видя това време представено пред своя взор. Народите на тази епоха са били получатели на безпримерни милости.

Най-избраните небесни благословения са им били дадени, но срещу тях са записани нараснала гордост, користолюбие, идолопоклонство, презрение към Бога и низка неблагодарност. Те бързо приключват сметката си с Бога.

„Но онова, което ме кара да треперя, е фактът, че онези, които са имали най-голяма светлина и привилегии, са се осквернили от преобладаващото беззаконие. Под влияние на несправедните около тях мнозина, дори и от онези, които изповядват истината, са изстинали и са понесени от силното течение на злото. Всеобщото презрение, хвърляно върху истинското благочестие и святост, води онези, които не поддържат тясна връзка с Бога, към загуба на благоговението им пред Неговия закон. Ако следваха светлината и се покоряваха на истината от сърце, този свят закон би им се струвал още по-скъпоценен, когато е така презиран и отхвърлян. Колкото по-явно става неуважението към Божия закон, толкова по-отчетлива става разграничителната линия между онези, които го пазят, и света. Любовта към божествените предписания нараства у една група съразмерно с това, както презрението към тях нараства у друга група.“

„Кризата бързо приближава. Стремително нарастващите числа показват, че времето за Божието посещение е почти настъпило. Макар и неохотно да наказва, все пак Той ще накаже, и то скоро. Онези, които ходят в светлината, ще виждат признаци на приближаващата опасност; но не трябва да седят в тихо, безучастно очакване на разрухата, утешавайки се с убеждението, че Бог ще закриля Своя народ в деня на посещението. Съвсем не. Те трябва да осъзнаят, че е техен дълг прилежно да се трудят, за да спасяват други, като с твърда вяра гледат към Бога за помощ. „Усилната молитва на праведния върши много.““

„Квасът на благочестието не е изгубил напълно своята сила. Във време, когато опасността и потиснатостта на църквата са най-големи, малкото множество, което стои в светлината, ще въздиша и ще плаче за мерзостите, които се вършат в земята. Но особено техните молитви ще се възнасят за църквата, защото нейните членове постъпват по обичая на света.

„Усърдните молитви на това вярно малцинство няма да бъдат напразни. Когато Господ излезе като отмъстител, Той ще дойде и като закрилник на всички онези, които са запазили вярата в нейната чистота и са опазили себе си неопетнени от света. Именно в това време Бог е обещал да отмъсти за Своите избрани, които викат към Него денем и нощем, макар Той дълго да търпи заради тях.“

„Заповедта е: „Минете през средата на града, през средата на Ерусалим, и турете белег на челата на мъжете, които въздишат и плачат за всички мерзости, които се вършат сред него.“ Тези въздишащи и плачещи бяха издигали словата на живота; бяха избличавали, съветвали и умолявали. Някои, които бяха безчестили Бога, се покаяха и смириха сърцата си пред Него. Но славата Господня беше отстъпила от Израил; макар мнозина все още да продължаваха външните форми на религията, Неговата сила и присъствие липсваха.“ Свидетелства, том 5, 207–210.

Илюстрацията на Божия съд, която сестра Уайт посочва в този пасаж, е съдът, доведен върху града Ерусалим, който в последните дни е Църквата на адвентистите от седмия ден. Съдът се завършва при неделния закон, защото именно там се полагат Божият печат и белегът на звяра. Осма глава на Езекиил посочва четири нарастващи мерзости. Първият стих подчертава, че видението трябва да бъде разбрано непосредствено преди края на благодатното време, като посочва петия ден на шестия месец от шестата година.

Езекиил нямаше нужда да включва тази историческа отправна точка. Той би могъл просто да напише: „И стана, когато седях в дома си и юдейските старейшини седяха пред мене, че там върху мене падна ръката на Господа Бога.“ Обстоятелството, че той включи препратката към деня преди „666“, е пророческа препратка за изследователите на пророчествата. Препратката е такава, че онези, които имат победата над числото на името на звяра, познават „666“; тя е елемент от Откровението на Исус Христос, което бива разпечатано тъкмо преди да приключи благодатното време. Те знаят това, защото са Божият народ, който според Петър „в миналото не беше Божий народ“.

В 1 Петрово, глава втора, хората, които сега са Божий народ, „са вкусили, че Господ е благ“. Те са онези, които пророчески са „яли“ Божието слово, за разлика от онези, които отказаха да ядат Божието слово. Всички пророци говорят за последните дни, а в Йоан, глава шеста, Исус даде посланието, че Неговите ученици трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му. В онази глава учениците, които отказаха да ядат плътта Му и да пият кръвта Му, направиха това в стих шестдесет и шести.

Оттогава мнозина от Неговите ученици се оттеглиха и вече не ходеха с Него. Йоан 6:66.

Мъдрите, които в последните дни ядат плътта и пият кръвта на Христос, разбират, че Христос, като Палмони, е Чудният Броител, и разпознават Неговия подпис, когато им бъде представен. Числото „665“ в началния стих на Езекиил осма глава присъства там, за да може всеки, който желае да види, да разбере, че то посочва поне две важни пророчески точки. Първата е, че вестта трябва да се разбира като обхващаща период от време преди неделния закон. Втората е, че числото „666“ се намира в един от само два стиха в книгата Откровение, който е уточнен чрез посочването, че „мъдрите“ ще разберат в последните дни.

Тук е мъдростта. Който има разум, нека пресметне числото на звяра; защото е число на човек; и числото му е шестстотин шестдесет и шест. Откровение 13:18.

„Мъдрите“, които разбират умножаването на знанието в последните дни, когато Откровението на Исус Христос бъде разпечатано, ще знаят, че „666“ е важен пророчески символ, защото ще са получили победа над числото. Затова Езекиил въвежда в осма глава нарастващ бунт, представен чрез четири нарастващи мерзости. Последната определя безумните като покланящи се на слънцето, като по този начин отбелязва съда над Ерусалим (адвентизма) в последните дни. Този съд настъпва в четвъртото поколение. Четирите мерзости са символите на четирите поколения на лаодикийския адвентизъм.

Първото поколение започна през 1863 г. с бунта срещу Мойсеевата клетва за „седем времена“. Двадесет и пет години по-късно се прояви бунтът от 1888 г. Тридесет и една години по-късно настъпи бунтът от 1919 г., представен от книгата на W. W. Prescott „The Doctrine of Christ“. Тридесет и осем години след това, през 1957 г., се състоя бунтът, представен от книгата „Questions on Doctrine“. Сега ще започнем да показваме защо тези четири ориентирни точки съответстват на четирите мерзости от Езекиил 8.

През 1863 г. лаодикийският адвентизъм въведе нова карта, за да замени двете карти, които бяха изпълнения на заповедта от втората глава на Авакум: „запиши видението и го направи ясно върху таблици“. Картата от 1863 г. премахна „седемте времена“ от пророческата илюстрация, както те присъстваха на двете свещени карти заедно с 1260, 1290 и 1335. В Авакум заповедта посочваше, че таблиците (в множествено число) ще бъдат публикувани по такъв начин, че „да тича онзи, който го чете“. Картата от 1863 г. беше толкова далеч от целта, че изискваше придружаващ я обяснителен лист. Не беше възможно човек да погледне картата от 1863 г. и да „тича“ без допълнителен обяснителен лист.

И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го изложи ясно на плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Авакум 2:2.

Картата от 1863 г. беше фалшификат, създаден да прикрие истинската, точно както Уилям Милър видя в своя сън. Двете свещени карти бяха символ на завета, който Христос сключи с народа, който току-що бе заел положението на истинския протестантски рог на земния звяр. Тези две карти представляваха символ на заветното взаимоотношение между милеритите и Христос, Който внезапно дойде в Своя храм през 1844 г., и когато дойде, Той дойде като Вестителя на завета. Древният Израил онагледява съвременния Израил, и когато Христос изведе древния Израил от робството на Египет, Той предобрази времето, когато щеше да изведе съвременния Израил от робството на хиляда двеста и шестдесет години папско господство. Сестра Уайт многократно поддържа тези две истории като успоредни истории.

„Върху нас сияе натрупаната светлина на миналите векове. Записът за забравянето на Израил е бил запазен за наше просвещение. В този век Бог е прострял ръката Си, за да събере при Себе Си народ от всяка нация, племе и език. В адвентното движение Той е действал за Своего наследство, както действаше за израилтяните, когато ги извеждаше от Египет. В голямото разочарование от 1844 година вярата на Неговия народ бе изпитана, както бе изпитана вярата на евреите при Червеното море.“ Свидетелства, том 8, 115, 116.

Когато Господ влезе в завет с древния Израил, Той даде две плочи, за да представят заветното взаимоотношение. Когато Господ влезе в завет със съвременния Израил, Той даде две таблици, за да представят заветното взаимоотношение. Двете плочи на Десетте заповеди са прообраз на двете таблици на Авакум. Той им даде двете плочи малко след преминаването през Червено море, което сестра Уайт съпоставя с голямото разочарование от 1844 година. Малко след 1844 година, в смисъла на пророческата история, Господ даде втората таблица. Древният Израил беше поставен за пазител на Божия закон, а съвременният Израил беше поставен за пазител не само на Божия закон, но и на онези

велики пророчески истини.

„Бог е призовал Своята църква в тези дни, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия секач на истината — вестите на първия, втория и третия ангел — Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги приведе в свещена близост до Себе Си. Той ги е направил пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на свещените слова, поверени на древния Израил, това е свещено поверие, което трябва да бъде предадено на света.“
Свидетелства, том 5, 455.

Първите две заповеди разкриват Божията ненавист към идолопоклонството, и в тези първи две заповеди Той заявява, че съдът се извършва до третото и четвъртото поколение, защото Той заявява, че е ревнив Бог.

„Законът не бе изговорен в този момент изключително за ползата на евреите. Бог ги почете, като ги направи пазители и съхранители на Своя закон, но той трябваше да бъде съхраняван като свещено поверение за целия свят. Предписанията на Декалога са пригодени за цялото човечество и бяха дадени за наставление и управление на всички. Десет предписания, кратки, всеобхватни и властни, обхващат дълга на човека към Бога и към ближния му; и всичко е основано върху великия основополагащ принцип на любовта. „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, и с цялата си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум; и ближния си като себе си.“ Лука 10:27. Виж също Второзаконие 6:4, 5; Левит 19:18. В Десетте заповеди тези принципи са развити в подробности и направени приложими към положението и обстоятелствата на човека.

„Да нямаш други богове освен Мене.“

„Йехова, вечният, само-съществуващият, несътвореният, Самият Източник и Поддържател на всичко, единствен е достоен за върховно благоговение и поклонение. На човека е забранено да отдава на какъвто и да било друг предмет първото място в своите привързаности или в своето служене. Каквото и да тачим, ако то има склонност да отслабва любовта ни към Бога или да възпрепятства дължимото Нему служене, от него си правим бог.“

„Да не си правиш кумир, нито какъвто и да било образ на онова, което е горе на небето, или което е долу на земята, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш.“

„Втората заповед забранява поклонението на истинския Бог чрез образи или подобия. Много езически народи твърдяха, че техните изображения са само фигури или символи, чрез които се отдава поклонение на Божеството, но Бог е заявил, че такова поклонение е грях. Опитът да се представи Вечният чрез материални предмети би снижил представата на човека за Бога. Умът, отклонен от безкрайното съвършенство на Йехова, би бил привлечен към творението, а не към Твореца. И както представите му за Бога биха се снижили, така и човекът би се деградирал.“

„Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив.“ Близката и свещена връзка на Бога с Неговия народ е представена чрез образа на брака. Понеже идолопоклонството е духовно прелюбодеяние, Божието негодувание срещу него с право се нарича ревност.“
Патриарси и пророци, 305, 306.

Божията ревност се проявява особено срещу идолопоклонството, и не е случайно, че първата мерзост в осма глава на Езекиил е „идолът на ревността“.

И стана в шестата година, в шестия месец, на петия ден от месеца, когато седях в дома си и Юдовите старейшини седяха пред мен, че там върху мен слезе ръката на Господа Бога. Тогава погледнах, и ето — подобие като изглед на огън: от изгледа на кръста Му надолу — огън; а от кръста Му нагоре — като изглед на сияние, като цвят на кехлибар. И Той простря нещо като ръка и ме хвана за кичур от главата ми; и духът ме издигна между земята и небето и ме отведе в Божии видения в Йерусалим, при входа на вътрешната порта, която гледа към север, дето беше мястото на идола на ревността, който подбужда към ревност. И ето, славата на Израилевия Бог беше там, според видението, което видях в полето. Тогава Той ми каза: Сине човешки, дигни сега очите си към север. И аз дигнах очите си към север, и ето — на север, при входа на жертвеника, беше този идол на ревността при самия вход. Езекиил 8:1–5.

Образът на ревността е първата от четири нарастващи мерзости, които бяха показани на Езекиил. Образът на ревността представлява началото на първото от четири поколения на нарастващ бунт в адвентизма. Първото поколение започна през 1863 година.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше като примери; и се написа за наставление на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служат с онова, което сега ви се извести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което неща и ангели желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....“

„Библията е натрупала и е свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествените действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.